

CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI CHÍN

SÀO HUYỆT THIÊN MA

Bao nhiêu người hiện diện kinh hãi trước một phát hiện động trời.
Không ai tưởng nổi Thiên Ma Linh Chủ tàn độc đến độ dụ con người vào tội loạn luân !

Yến Thanh hỏi :

- Thật vậy hả Mạt huynh ?

Mạt Tạng gật đầu :

- Đúng vậy ! Tại hạ không đủ tư cách dự thính vào những sự cơ mật nhưng có nghe tiện nội đàm thoại với Phí đại nương, hai người có đề cập đến việc đó.

Mã Bách Bình buông Kim Tử Yến ra cao giọng hỏi :

- Thiên Ma Linh Chủ là ai ? Tôn phu nhân hay mục họ Phí ?

Mạt Tạng đáp :

- Cả hai đều phải mà cũng đều không phải. Họ đảm nhận phần việc hóa thân cho Linh Chủ, họ biết thủ pháp phóng Xuyên Tâm Tiêu. Họ chỉ là những hóa thân chứ không phải là linh chủ chân chánh.

Mã Bách Bình lại hỏi :

- Thế Linh Chủ là ai ?

Mạt Tạng đáp :

- Nhạc phụ của tại hạ song tại hạ không biết mặt lão nhân gia thành ra chẳng biết được là ai !

Mã Bách Bình hừ một tiếng :

- Nghĩa tể mà không biết mặt nhạc phụ kể cũng lạ thật !

Mạt Tạng cười khổ :

- Sự thật là vậy đó Mã lão đệ ! Tại hạ chỉ biết tiện nội tên là Liên Khiết Tâm thôi. Y thị là con gái của Thiên Ma Linh Chủ. Từ lúc kết hôn với tiện nội tại hạ không hề nhìn thấy mặt nhạc phụ bởi lúc nào lão nhân gia cũng bao kín mặt.

Mã Bách Bình cau mày :

- Tôn phu nhân không hề cho Mạt huynh biết ?

Mạt Tạng thở dài :

- Trước mặt người ngoài tại hạ là chồng nhưng sau lưng thiên hạ thì là nhân viên hạ cấp, tiện nội là thượng tể. Nhà họ Mạt là tổng đàn của Thiên Ma Giáo, tại hạ và xá đệ còn kém xa Phí đại nương về địa vị trong giáo hội. Các vị có biết bà ấy là ai chăng ?

Sử Kiếm Như đáp :

- Mụ ấy là Phí Thiên Dạ Xoa Phí Cẩm, năm xưa tại Hoa Sơn bị Hoa lão hiệp Hao Hạc Hiên đánh rơi xuống hố Thiên Nguyệt. Không ngờ mụ ta còn sống và ẩn núp trong Thiên Ma Giáo hành tung tác quái !

Mạt Tạng kinh hãi :

- Các vị biết bà ấy là ai rồi thì có thể bắt nguồn từ bà ấy mà phanh lãn manh mối về thân phận của Thiên Ma Linh Chủ. Trừ tiện nội ra chỉ có mỗi mình bà ta biết được mà thôi !

Sử Kiếm Như tiếp :

- Bao nhiêu năm giữ nếp sống âm thầm không hề xuất ngoại chẳng ai còn biết mụ ấy còn sống. Hôm nay bất chợt Yến lão đệ vào đó trông thấy mụ về đây tả lại hình dáng nên lão phu mới đoán được là mụ ta !

Yến Thanh vụt hỏi :

- Mạt huynh kết hôn bao lâu rồi ?

Mạt Tạng đáp :

- Được mười mấy năm rồi ! Có lẽ trước kia Thiên Ma Linh Chủ quen biết sao đó với tiên phụ, ngôi nhà thì do Linh Chủ xuất tiền ra để cho tiên phụ ở. Lúc lâm chung tiên phụ cho anh em tại hạ biết là người đảm trách một chức vụ trong yếu trong Thiên Ma Giáo. Người tán dương Thiên Ma Linh Chủ là bậc cái thế anh hùng, lại mong muốn anh em tại hạ theo khuôn phò tá Thiên Ma Linh Chủ lập nên nghiệp lớn. Đồng thời tiên phụ có đề cập đến cuộc đính hôn giữa tại hạ và tiện nội.

Yến Thanh thốt :

- Thế là bắt đầu từ đó anh em Mạt huynh nhậm chức trong Thiên Ma Giáo ?

Mạt Tạng gật đầu :

- Phải ! Trong Thiên Ma Giáo anh em tại hạ nhận lãnh chức vị rất cao, nhờ có tiện nội dìu dắt nên anh em tại hạ về mặt võ công tiến bộ phi thường. Tuy nhiên trên giang hồ anh em tại hạ chưa có chút thanh danh gì hết, bất quá chỉ là hai gã tiêu sư tầm thường. Bù lại anh em tại hạ nắm quyền sinh sát đối với các nhân vật hữu danh nhất trong võ lâm.

Yến Thanh gật gù :

- Do đó hai vị đâm ra thích phục vụ cho một tổ chức điên loạn đến tàn ác !

Mạt Tạng thở dài :

- Phàm người học võ có ai không muốn mình trở nên người hùng bằng cách này hay cách khác ! Lúc mới vào đời võ công kém nên anh em tại hạ chịu sự lấn hiếp của đồng đạo võ lâm thì khi có thể lực rồi tự nhiên phải nghĩ đến việc báo hận ! Nếu có dịp tác oai tác phúc thì bọn tại hạ không hề bỏ qua !

Yến Thanh lắc đầu :

- Nhưng Thiên Ma Giáo hoạt động như ma, không hề công khai tranh đấu giữa giang hồ thì dù hai vị có thể lực cũng chẳng khác nào mặc áo gấm đi đêm, có ai biết đến đâu ! Thì làm gì có thể tạo cho mình một cái danh rền vang như sấm ! Chung quy cũng chỉ là một nhóm vô danh !

Mạt Tạng trầm gương mặt :

- Yến đại hiệp nói đúng ! Xưng hùng âm thầm mãi cũng chẳng thú vị gì. Anh em tại hạ vô cùng thất vọng. Dù vậy bọn tại hạ vẫn còn nuôi mộng là một ngày nào đó Linh Chủ quy tiên, lúc đó đại quyền qua tay bọn tại hạ thì bọn tại hạ sẽ quật khởi cuộc hành trình để giành quyền bá chủ võ lâm !

Yến Thanh cười lạnh :

- Chỉ sợ cái quyền lãnh đạo Thiên Ma Giáo không bao giờ vào tay nhị vị !

Mạt Tạng thở dài :

- Tương lai thì chưa biết ra sao nhưng hiện tại thì xá đệ sơ suất tại Hồng Diệp Trang nên tiện nội định hy sinh hẳn. Điều đó làm cho tại hạ chạnh lòng cho nên tại hạ quyết nói hết những gì mình biết !

Yến Thanh hỏi :

- Thiên Ma Giáo Chủ ở tại Mạt Sâu Hồ ?

Mạt Tạng gật đầu :

- Phải ! Trong ngôi nhà họ Ngô, một quan viên tại triều đình dựng lên chờ ngày trứ sĩ quy điền. Nơi đó là bộ phận trung ương chánh thức của Thiên Ma Giáo.

Yến Thanh hỏi :

- Chính lệnh đệ phóng hỏa thiêu hủy Hồng Diệp Trang ?

Mạt Tạng đáp :

- Phải ! Tuy liên minh với Thiên Ma Giáo song Liễu Hạo Sanh không hề chấp nhận cho người trong giáo tiến vào trang. Linh Chủ bất mãn quyết tâm hủy diệt Hồng Diệp Trang. Thoạt tiên Linh Chủ sai Kỷ Tử Bình đến dò thám song lão Kỷ không được Liễu Hạo Sanh tiếp đón. Linh Chủ xoay qua lợi dụng sự liên quan giữa Liễu Hạo Sanh và Yến đại hiệp, chế tạo ra cuộc tranh giành mối sinh ý quanh chiếc mã ngọc của dân Hồi.

Yến Thanh kinh ngạc :

- Thế ra vụ giành mối bảo tiêu là do Thiên Ma Giáo cố ý an bày ?

Mạt Tạng lắc đầu :

- Không hẳn là vậy ! Vụ chiếc mã truyền thống của dân Hồi là có thật. Cả Vương thúc lẫn Thái Tử đều có yêu cầu Thiên Ma Giáo trợ lực song linh chủ chỉ đáp ứng một bên thôi và đưa đến Kim Lăng chạng cuối đường, sau đó bỏ rơi luôn. Thành thử họ mới kêu gọi Huynh Đệ Tiêu Cục hộ tống đến Thiên Trúc Sơn đó. Nhờ vậy xá đệ mới có lý do đến Hồng Diệp Trang gặp Liễu Hạo Sanh.

Yến Thanh thở dài :

- Vậy là chính tại hạ hại Liễu Hạo Sanh ! Còn lệnh đệ hiện giờ ở đâu ?

Mạt Tạng đáp :

- Tại hồ Mạt Sâu. Tại hạ từ vừa nơi đó trở về. Bọn tại hạ thiêu hủy Hồng Diệp Trang rồi định ninh là Liễu Hạo Sanh phải khiếp sợ ngờ đâu y càng phần uất, quyết

tâm phản kháng. Lệnh Chủ không tiên liệu trường hợp ấy nên mưu đồ không đem lại kết quả mỹ mãn. Tại hạ cảm thấy tình hình khẩn cấp nên đưa Yến đại hiệp vào nhà hội kiến với tiện nội xem y thị có kế hoạch gì đối phó chăng. Nếu không thì làm gì Yến đại hiệp lọt vào nhà được !

Yến Thanh gật gù :

- Tốt ! Điều gì tại hạ muốn biết thì đã biết hết rồi. Bây giờ vấn đề là các vị có quyết tâm tử chiến với lão ma đầu đó hay không !

Mã Bách Bình đáp nhanh :

- Đương nhiên là quyết tâm ! Không giết được lão tặc đó tiểu đệ thế chẳng làm người !

Sử Kiếm Như thốt :

Bây giờ mà muốn đi tìm y thì lão phu thấy hơi muộn. Nếu y không muốn tranh thư hùng với giang hồ một cách công khai ngay trong lúc này thì nhất định là y bỏ trốn đi nơi khác rồi !

Yến Thanh lắc đầu :

- Có trốn đi lão cũng không tránh khỏi chúng ta ! Tiểu đệ xin cùng đi với Mạt huynh đến đó nhất định là cầm chân lão ta được ! Bởi vì tiểu đệ đã biết lão là ai, lão có trốn đi cũng chẳng còn chỗ dung thân. Dù không giết được lão ít nhất chúng ta cũng có thể bức lão phải công khai xuất đầu lộ diện. Và như vậy là ai cũng dễ dàng đối phó với lão.

Mã Bách Bình hỏi gấp :

- Y là ai ?

Yến Thanh điểm một nụ cười :

- Hiện tại tiểu đệ chưa tiện tuyên bố lai lịch của lão. Hãy chờ tiểu đệ khuyến cáo, nếu lão chịu giải tán Thiên Ma Giáo, ngưng mọi hành động ngông cuồng thì tiểu đệ sẽ dẫu lai lịch của lão luôn, giúp lão sống yên ổn chuổi ngày tàn.

Mã Bách Bình hừ một tiếng :

- Chắc gì lão chịu nghe lời khuyến cáo của Yến huynh ?

Yến Thanh đáp :

- Nghe hay không là tùy lão ! Hiện tại tiểu đệ viết một tờ giấy tố cáo trao cho Sử lão gìn giữ. Tiểu đệ vào ngôi nhà cạnh Mạt Sâu Hồ, nếu sau hai giờ mà không trở ra là có cuộc đàm phán quyết liệt ở bên trong rồi đó. Các vị cứ tùy tiện hành động. Ngược lại nếu lão có ý hối cải thì tiểu đệ trở ra lấy tờ giấy tố cáo lại. Bảo tồn vĩnh viễn bí mật về thân thế của lão.

Mã Bách Bình trầm giọng :

- Con người đó nhúng tay vào máu ngàn vạn lần rồi, không thể dung thứ được Yến huynh !

Yến Thanh chĩnh sắc mặt :

- Mã huynh ! Nếu tận diệt Thiên Ma Giáo thì chúng ta phải sát hại một số người không nhỏ, như thế là chúng ta cũng nhúng tay vào máu như Lệnh Chủ Thiên Ma ! Và như thế chúng ta còn trách lão làm sao được ! Dù sao chúng ta cũng phải tránh đa sát cho nên việc thù oán riêng tư chúng ta nên bỏ qua một bên !

Mạt Tạng thốt :

- Trong Thiên Ma Giáo hiện tại có trên một trăm người mà người nào cũng là tuyệt đỉnh cao thủ. Mã lão đệ thừa hiểu điều đó. Võ công của Mã lão đệ rất cao nhưng trong Thiên Ma Giáo ít nhất cũng có trên dưới ba mươi người ngang ngửa với lão đệ. Hãy thận trọng Mã lão đệ !

Yến Thanh gật đầu :

- Đừng nói chi ai khác ! Chỉ cần đề cập đến mỗi Mạt đại tẩu thôi ! Trong mười vị lão nhân tại Kim Lăng không có một vị nào là đối thủ của đại tẩu !

Mã Bách Bình vẫn cố chấp :

- Vì xá muội tiểu đệ quyết không dung tha lão ma đầu !

Yến Thanh thốt :

- Đành là Tử Yến có bị bức bách làm nghề hạ tiện song bù lại nàng được huấn luyện thành một tay hữu dụng, sở đắc võ học của nàng không phải là không quan trọng. Không trực tiếp thì cũng gián tiếp Thiên Ma Lệnh Chủ vẫn có ơn đối với họ Mã. Nếu không ty hiềm thì tiểu đệ xin cầu hôn với nàng !

Mã Bách Bình trở mặt :

- Yến huynh muốn kết hôn với xá muội ?

Yến Thanh gật đầu :

- Lệnh muội có đầy đủ đức tính, ngoan, hiền, thông minh. Lấy được vợ như lệnh muội là có phúc khí vô cùng !

Mã Bách Bình rất cảm động :

- Trái lại chính xá muội mới có phúc khí lấy được tám chồng cỡ Yến huynh. Cái mối hôn nhân này tiểu đệ tán đồng gấp !

Kim Tử Yến then đỏ mặt.

Mã Bách Bình tiếp :

- Yến huynh mạo hiểm một mình vào hang cọp vạ nhất có điều bất trắc...

Yến Thanh chận lời :

- Tiểu đệ tin chắc mình sẽ được an toàn, Mã huynh không nên lo ngại. Bởi chính tiểu đệ đủ hiểu đối phương là ai thì tự nhiên phải có cách đối phó. Lão ấy không sát hại nổi tiểu đệ đâu. Nếu lão hạ thủ mà không đắc thủ thì Xuyên Tâm Tiêu của lão không đủ oai lực khiếp dọa được ai nữa. Chẳng những thế lai lịch của lão sẽ bị tiết lộ khắp sông hồ thì thiết tưởng lão không ngu gì làm một điều vô lợi hữu hại !

Đoạn chàng lui vào một góc nhà viết hai mảnh giấy niêm phong riêng biệt. Trao một phong cho Sử Kiếm Như còn một phong chàng cất vào mình.

Chàng thốt :

- Sử lão là người trong Cửu Lão Hội, tiểu diệt tin tưởng nơi tư cách của tiên bối vậy tiểu diệt xin lão tiên bối trước khi sự tình kết liễu thỏa đáng đừng mở phong bì này ra xem !

Yến Thanh là đại biểu chính thức của Cửu Lão Hội, có toàn quyền quyết định nên lời nói đó cầm như một mạng lệnh, Sử Kiếm Như đời nào dám vi phạm !

Mã Bách Bình kéo nài :

- Yến huynh ! Để một mình Yến huynh đi tiểu đệ không yên tâm chút nào. Tiểu đệ xin đi theo để vạn nhất có động thủ thì mình ứng chiếu lẫn nhau !

Điền Vũ Long cũng yêu cầu :

- Ngu huynh cũng xin đi theo Yến lão đệ. Mã lão đệ là đại biểu của phân đàn Kim Lăng thì ngu huynh cũng có thể là đại biểu cho phân đàn Hàng Châu được vậy. Ngu huynh cần có mặt để gây một áp lực cho lão ma đầu.

Yến Thanh thốt :

- Hai vị phải ở ngoài để chủ trì đại cuộc chứ !

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Gia phụ đã ra mặt rồi, lại bắt liên lạc với Liễu trang chủ thì tiểu đệ có vắng mặt cũng chẳng sao !

Kim Tử Yến cũng đòi đi :

- Cho tôi theo với !

Yến Thanh lắc đầu :

- Cô nương hãy về bái kiến lệnh tôn đi, hẳn là lệnh tôn muốn thấy mặt cô nương sớm đó. Cha con cách biệt nhau qua một thời gian quá dài !

Mã Bách Bình phụ họa :

- Phải đó ! Hiền muội về an ủi cha già. Ngu ca bảo đảm là không để mất vị hôn phu của hiền muội đâu !

Kim Tử Yến cả thẹn...

Điền Vũ Long mỉm cười :

- Còn tại hạ xin bảo đảm cho vị ca ca của cô nương ! Cô nương cứ an tâm trở về với lệnh tôn.

Yến Thanh tiếp nối :

- Có Điền huynh hứa cô nương không cần phải lo ngại nữa. Nhất định mọi người sẽ được an toàn.

Mạt Tạng trầm giọng :

- Tại hạ xin nói câu này ! Đến Mạt Sâu Hồ rồi không ai có thể đảm bảo cho ai cả.

Điền Vũ Long mỉm cười :

- Tại hạ có bí quyết ! Lão ma thấy tại hạ là chấp thuận ngay với điều kiện quan trọng hơn vấn đề an toàn của hai thanh niên này !

Mạt Tạng hoài nghi.

Điền Vũ Long giục :

- Không nên chậm trễ ! Chúng ta cần tranh thủ thời gian !

Yến Thanh giải huyệt cho Mạt Tạng, bốn người rời cửa hiệu lên ngựa đi liền, thẳng đến Mạt Sâu Hồ !

Dọc đường có nhiều nam nữ nhìn họ.

Mạt Tạng thốt :

- Những người đó là thuộc hạ của Thiên Ma Giáo đấy !

Mã Bách Bình hỏi :

- Mạt huynh phỏng độ bao nhiêu người ?

Mạt Tạng đáp :

- Ít nhất cũng vài mươi !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Cho Mạt huynh biết trong số đó có ít nhất mười bốn mươi lăm người của tại hạ. Luôn luôn bọn tại hạ chiếm đa số !

Mạt Tạng hỏi :

- Họ từ đâu đến ?

Mã Bách Bình đáp :

- Gia phụ từ sớm có ý thoát ly Thiên Ma Giáo nên từ nhiều năm qua đã lập vây cánh rồi. Đám người này do các vị bằng hữu của gia phụ huấn luyện, họ rập theo khuôn sáo của Thiên Ma Giáo để dễ bề hành động. Gia phụ viện cớ già nua, không đảm trách nổi công vụ tại phân đàn nên ẩn cư để âm thầm tạo hậu thuẫn.

Điền Vũ Long nói lời :

- Ngoài ra còn có đám hào kiệt kết giao mật thiết với Liễu Hạo Sanh, lực lượng của Cửu Lão Hội ! Thiên Ma Linh Chủ thấp trí lắm mới để cho linh đệ phóng hỏa thiêu hủy Hồng Diệp Trang ! Có bao nhiêu cừu nhân y bức dồn tất cả vào một mặt trận liên minh ! Dù muốn hay không thì y cũng khó tránh được phiền

phức to tát !

Mạt Tạng nín lặng.

Độ nửa giờ sau họ thấy một tòa trang viện lộ hình xa xa.

Sử Quang Siêu giả làm một người bán tàu hủ ở bên cạnh đường.

Yến Thanh xuống ngựa đến gần hẻm, hẻm báo cáo :

- Có một cỗ xe và mười mấy kỵ sĩ đi kèm, tất cả đều vào trang viện họ Ngô.

Yến Thanh gật đầu :

- Tại hạ biết ! Sử huynh đệ an bày cách sao đó ?

Sử Quang Siêu đáp :

- Đã tập trung các viện thủ rồi. Trong một giờ nữa là có thể khai chiến nếu cần.

Yến Thanh đáp :

- Nhanh đó !

Sử Quang Siêu tiếp :

- Cửu Lão Hội cũng bắt được tin rồi. Theo liên lạc viên cho biết thì họ đang bố trí một mặt trận lớn quanh vùng phụ cận.

Yến Thanh mỉm cười :

- Tốt lắm ! Huynh đệ khỏi cần ở đây nữa, hãy về báo tin cho Sử lão biết đi !

Sử Quang Siêu đi ngay.

Lên ngựa trở lại Yến Thanh thốt :

- Tiểu đệ nghĩ Mã huynh và Điền huynh nên ở ngoài điều động nhân lực để bao vây tòa trang viện đừng để ai thoát là hơn !

Mã Bách Bình và Điền Vũ Long không đồng ý, Yến Thanh phải phân tích lợi hại mãi họ mới đồng ý.

Yến Thanh quay qua nói với Mạt Tạng :

- Mạt huynh ! Trông đó, Thiên Ma Giáo hành động tuy bí mật song cũng không tránh khỏi bại lộ hình tích. Mạt huynh nên cân nhắc lợi hại, ước lượng tình hình để có một thái độ dứt khoát !

Mạt Tạng cười khổ :

- Tại hạ còn biết chọn thái độ nào nữa. Thiên Ma Giáo không còn dùng đến tại hạ là cái chắc. Tiệm nội với tại hạ không có cảm tình sâu đậm...

Yến Thanh tiếp :

- Nhưng hai người đã có con với nhau thì dù sao tôn phu nhân cũng còn có ít nhiều tình hoài chứ !

Mạt Tạng lắc đầu :

- Con của bà ấy nào phải của tại hạ ! Từ lúc nó sanh ra bà đưa nó đi xa độ mười hai năm rồi tại hạ không hề biết mặt mũi con cái như thế nào cả, mà cũng chẳng biết hiện chúng ở đâu !

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Nếu vậy có lẽ đứa con trai của Mạt huynh sẽ là truyền nhân của Thiên Ma Giáo !

Mạt Tạng thở dài không nói gì nữa.

Hai người đến trước cổng trang viện bị hai đại hán ngăn chặn.

Mạt Tạng thốt :

- Vào báo với Phí tổng giám là ta dẫn người đến đây để đàm phán !

Y vừa dứt lời thì Phí Cẩm xuất hiện nhìn qua hai người rồi hừ một tiếng hỏi :

- Mạt Tạng ! Người đã nói hết rồi ?

Mạt Tạng trầm giọng :

- Nói hay không nói cũng thế thôi. Người ta đã giám thị địa phương này từ trước lâu rồi !

Phí Cẩm cười lạnh :

- Lệnh Chủ đã tiên liệu điều đó ! Hãy vào đi !

Bà đưa hai người vào trang đến đại sảnh.

Hai bên đại sảnh có vô số người cầm vũ khí đứng dàn thành hàng.

Chính giữa, một người bao mặt ngồi trên ghế.

Liên Khiết Tâm đứng bên cạnh.

Người bao mặt hừ một tiếng gần giọng :

- Mạt Tạng ! Người dám phản ta ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Các hạ bất tất trách cứ lệnh tế ! Y biết việc của các hạ không nhiều hơn tại hạ lắm đâu !

Liên Khiết Tâm nổi giận :

- Nói nhảm ! Nếu y không nói thì làm sao các ngươi biết nơi đây mà đến ?

Yến Thanh lạnh lùng :

- Mạt Tử phóng hỏa thiêu hủy Hồng Diệp Trang, sát hại Vưu Tuấn thành ra để lộ hành tích. Tại hạ tìm đến nhà họ Mạt thì Phí lão bà đóng cửa vội và, bởi hấp tấp nên để lộ nguồn nội lực cực kỳ thâm hậu. Do đó tại hạ mới chú ý.

Người bao mặt lên tiếng :

- Phí tổng giám ! Ta biết là tổng giám đã để lộ sơ hở mà ! Phép Phản Phác Quy Chân của bà còn kém mức độ tu vi quá !

Phí Cẩm kêu lên :

- Lệnh Chủ ! Nếu cần trách cứ thì nên trách lão Tiên mới đúng. Bổng dung lão đưa Yến Thanh đến nhà, thuộc hạ chẳng biết gì hết nên mở cửa. Thuộc hạ từng cảnh cáo lão ấy là tuyệt đối không nên đưa bất cứ ai tại tiêu cục không liên quan

đến giáo đến nhà riêng của họ Mạt.

Yến Thanh cười mỉm :

- Lão Tiên cũng chẳng đáng trách. Người đáng trách chính là Lệnh Chủ đó. Nếu Lệnh Chủ không có ý ràng buộc tại hạ vào Huynh Đệ Tiêu Cục thì làm gì tại hạ biết được Thần Tiên Song Kiệt mà truy ra Thiên Ma Giáo !

Người bao mặt cười lạnh :

- Yến Thanh ! Cho người biết cũng chẳng quan hệ gì. Cửu Lão Hội của các người trước kia có phải mấy tên đến theo dõi ta song đều chết vì Xuyên Tâm Tiêu của ta ! Người tài gì vượt khỏi thông lệ đó ?

Yến Thanh đáp :

- Tại hạ không phải là người của Cửu Lão Hội. Tại hạ chỉ là một lãng tử phiêu lưu khắp tứ hải ngũ hồ, vô hình trung lại bị lôi cuốn vào vòng, rồi càng lúc càng bị bao vây chặt chẽ, muốn rút lui cũng hết phương rút ! Thành thử phải đi hết đoạn đường và đây là nút chạng cuối cùng, là lối thoát !

Người bao mặt trầm giọng :

- Trần Tam Bạch là một trong số sáng lập viên của Cửu Lão Hội, người là đệ tử của lão sao lại nói là không phải người trong hội ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Đệ tử của Cửu Lão Hội vị tất là người của hội ! Không có điều lệ nào bắt buộc như vậy cả. Cửu Lão Hội chỉ là một tổ chức quy tụ một số đồng chí rất hạn chế, chuyên đối phó với Thiên Ma Giáo, xong nhiệm vụ rồi là giải tán ngay !

Người bao mặt bật cười ha hả :

- Trong thiên hạ làm gì có người đủ tài ba làm nổi việc đó ?

Rồi lão hừ một tiếng, tiếp nối với vẻ cao ngạo :

- Lão phu thiết lập Thiên Ma Giáo từ ba mươi năm rồi, tay nắm nửa số nhân vật giang hồ, nửa số còn lại lão phu tùy thời mà thao túng. Còn kẻ nào đủ bản lĩnh bắt lão phu phải giải tán Thiên Ma Giáo chứ !

Yến Thanh thốt :

- Linh Chủ ỷ trọng Xuyên Tâm Tiêu lại hoạt động âm thầm nên có phần nào thành công ! Tuy nhiên sự thành công đó chỉ là vấn đề giai đoạn, tạm thời do nơi xuất kỳ bất ý phát động mà có. Giá như một ngày nào đó có người tuyên bố công khai lai lịch thân thế của Linh Chủ trên giang hồ thì hào kiệt võ lâm biết được chân tướng của Linh Chủ, biết được sở học của Linh Chủ rồi người ta sẽ có cách phá được Xuyên Tâm Tiêu của Linh Chủ. Lúc ấy liệu linh chủ có còn cao mặt tự tác tự tung nữa được chăng ? Cái mộng bá quyền của Linh Chủ rồi cũng phải vỡ tan như bọt nước đâu ghành !

Người bao mặt cười dòn :

- Nhưng trên đời này có ai biết ta là ai ?

Yến Thanh đáp :

- Có ! Chính tại hạ đây ! Tại hạ biết đến tam đại của Linh Chủ. Chẳng phải chỉ một đời mà thôi !

Chàng lấy chiếc phong bì trong người ra trao cho Linh Chủ rồi bảo :

- Linh Chủ hãy đọc !

Đọc xong Linh Chủ giật mình thấy rõ , còn như có biến sắc hay không thì chẳng ai thấy được vì lão bao kín mặt.

Lão hỏi gấp :

- Ai cho người biết ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Mặt đại tẩu ! Lệnh ái đó !

Liên Khiết Tâm nổi giận :

- Nói nhảm ! Đến trượng phu của ta cũng chẳng biết được thì sao ta lại đi tiết lộ với người ?

Yến Thanh lại cười :

- Tại lệnh tôn đấy ! Lệnh tôn tuy độc nhưng không thâm. Đáng lẽ trong cuộc hỏa hoạn ngày trước lệnh tôn để cho đại tẩu chết cháy luôn thì ngày nay còn ai nhận được ra được đại tẩu ! Biết đại tẩu là con của Lệnh Chủ là biết ngay lai lịch của Lệnh Chủ. Cái đó dễ hiểu quá !

Người bao mặt kêu lên :

Tiểu tử ! Thực sự ngươi là ai ?

Yến Thanh điềm nhiên đáp :

- Lãng Tử Yến Thanh ! Một lãng tử phiêu lưu khắp bốn biển năm hồ !

Qua mảnh vải che mặt Lệnh Chủ quắc mắt nhìn Yến Thanh.

Chàng thản nhiên nhìn lại không hề nao núng.

Lệnh Chủ bật cười hỏi :

- Năm nay các hạ được bao nhiêu tuổi rồi ?

Yến Thanh suy nghĩ một chút :

- Hai mươi sáu tuổi !

Với dung mạo hiện nay chàng còn trẻ lắm, do vậy chàng giảm thiểu năm tuổi mà Lệnh Chủ không nghi ngờ.

Với số tuổi giả của chàng Lệnh Chủ không thể truy ra chàng là người của gia thế họ Hoa tại Hoa Sơn được.

Bằng mọi giá chàng phải dấu lai lịch. Bởi cuộc hội kiến hôm nay sẽ quyết định tất cả những gì chàng đeo đuổi qua sáu lần hóa thân, và sau lần thứ bảy này chắc chắn là không còn lần nào nữa.

Cuộc hội kiến hôm nay biết đâu chẳng đưa chàng đến cảnh tử chiến ?

Ai thắng... Ai bại ?

Bằng mọi giá chàng phải dấu thân phận một Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình.

Chừng như Lệnh Chủ tin số tuổi bịa đó.

Lão điểm một nụ cười thốt :

- Con gái của lão phu rất ít người biết mặt. Hai mươi năm trước lúc gia cư lão phu bị hỏa hoạn thì người chỉ có sáu tuổi, như vậy làm sao biết được con gái của lão phu ?

Yến Thanh cười nhẹ, buông cách ung dung :

- Các hạ chưa hỏi quê quán của tại hạ !

Lệnh Chủ giật mình :

- Người sinh trưởng tại đâu ?

Yến Thanh đáp :

- Tại Phan Bảo, thuộc huyện Giang Tâm ! Đồng hương lý với các hạ !

Lệnh Chủ hừ một tiếng :

- Vô lý ! Người trong bảo của lão phu đều chết hết, chẳng một ai sống sót !

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Và trong số người chết đó có gia huynh ! Trước cuộc hỏa hoạn một năm tại hạ có đến quý bảo thăm gia huynh. Trong dịp đó tại hạ có trông thấy đại tẩu. Đến nay tại hạ vẫn còn một ấn tượng rõ rệt về đại tẩu !

Chàng bịa chuyện rất khéo, như có thật.

Lệnh Chủ bất giác giật mình, liếc qua Liên Khiết Tâm thốt :

- Khiết Tâm ! Đáng lẽ năm xưa cha để cho con chết cháy luôn ! Cha biết tướng mạo của con rất dễ bị người ta nhận ra, nhất là cái nốt ruồi của con !

Liên Khiết Tâm lạnh lùng :

- Đâu phải con muốn có nốt ruồi đó ! Năm xưa con có đề nghị với phụ thân là giết hết người trong bảo chưa đủ mà phải giết hết người thân quyến của họ ở ngoài bảo nữa kìa ! Phụ thân không chịu sợ phiền phức !

Lệnh Chủ trầm giọng :

- Chứ không phải phiền phức à ! Người trong bảo kể có hơn trăm rồi. Người nào lại chẳng có thân nhân, quyến thuộc bên ngoài. Nếu giết luôn cả trong lẫn ngoài thì con số tử vong đó sẽ là bao nhiêu ?

Liên Khiết Tâm hừ một tiếng :

- Gia gia sợ việc giết người à ?

Lệnh Chủ cau mày :

- Cha không sợ việc giết người mà chỉ sợ giết không hết người thôi ! Bỏ sót là một cái hại ! Hơn thế cha còn sợ tạo nghi ngờ cho người đời ! Người trong bảo bị giết chúng ta còn có thể đổ cho cừu nhân. Thân quyến của gia nhân sống bên ngoài bảo cũng bị giết luôn, thế nghĩa là gì ? Cừu nhân đâu có thừa thời giờ làm việc đó ! Cừu nhân nào mà lại thù hận cả những thường dân ? Mình làm như vậy có khác nào tự tố cáo tội ác của mình ?

Liên Khiết Tâm bĩu môi :

- Rồi bây giờ gia gia trút hết trách nhiệm lên đầu con ?

Lệnh Chủ lạnh lùng bảo :

- Nhưng tai họa do gã chồng quý báu của con gây ra. Nếu gã đừng đưa tiểu tử họ Yến vào nhà thì làm sao hấn phăng mỗi giây mà tìm ra căn cội !

Liên Khiết Tâm cãi :

- Đâu phải vậy ! Tại kế hoạch của gia gia không tinh vi đó ! Nếu gia gia không sai phái Mạt Tử đi đốt nhà người ta thì sự tình đâu có phát sinh được !

Người bao mặt mà cũng là Lệnh Chủ Thiên Ma thốt suy nghĩ một lúc đoạn thốt :

- Dù sao đi nữa thì sự việc cũng đã xảy ra rồi, không nên trách ai làm chi. Hãy lo giải quyết gấp vấn đề là hơn !

Quay qua Yến Thanh lão hỏi :

- Người đã tố cáo thân phận của lão phu với ai chưa ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Chưa !

Lệnh Chủ gật gù :

- Tốt lắm ! Lão phu cứ giết quách người là xong. Người chết rồi thì chẳng còn ai biết lão phu là ai nữa mà sợ !

Mạt Tạng kêu lên :

- Không được đâu Lệnh Chủ !

Lệnh Chủ trừng mắt :

- Tại sao hả Mạt Tạng ? Người định bênh vực cho tiểu tử nên biện hộ cho hấn phải không ? Cái gì cũng do chính người cả, chính người là kẻ gây rối cho Thiên Ma Giáo đó. Nếu người không đưa Yến Thanh đi thì làm sao hấn biết được đây là tổng đàn ?

Mạt Tạng đáp :

- Không thể trách cứ thuộc hạ được. Chính Khiết Tâm tự tiết lộ hành tung, y thị dẫn người triệt thoái về đây bị đối phương theo dõi !

Lệnh Chủ quở :

- Khiết Tâm ! Con sơ ý quá !

Liên Khiết Tâm trâm gương mặt :

- Việc đó can chi đến con ? Tại sao gia gia không hỏi Phí lão bà kia ? Bà ta là người giám thị con, gia gia bảo nhất nhất việc gì con cũng phải tuân theo lời của bà kia mà !

Lệnh Chủ quay sang Phí Cẩn :

- Nói phải đó Phí tổng giám ! Khiết Tâm từ lúc nào đến giờ không hề bước chân ra khỏi cửa nhưng bà là một tay lão luyện giang hồ sao lại sơ ý quá độ đến như vậy ?

Phí Cẩn điềm nhiên :

- Yến Thanh dẫn Mạt lão đại sang tiếp tạp hóa trước cửa nhà nên thuộc hạ nghĩ không cần phải che dấu hành tung nữa vì sớm muộn gì Mạt lão đại cũng khai hết sự thật !

Lệnh Chủ gật đầu :

- Phải ! Thế này thì Khiết Tâm phải tìm một tấm chồng khác rồi đó !

Liên Khiết Tâm lắc đầu :

- Không đâu !

Lệnh Chủ giật mình :

- Tại sao ? Con không thể quên được hần ?

Liên Khiết Tâm lại lắc đầu :

- Con thương yêu gì hần mà quên được với không quên được. Đối với con có một người chồng bên cạnh là thừa. Gia gia muốn giết muốn tha hần tùy ý. Tuy nhiên giết hần rồi gia gia đừng bắt con lấy chồng khác.

Lệnh Chủ bật cười ha hả :

- Tốt ! Vậy mới xứng đáng là con gái của lão phu !

Lão hỏi :

- Ai muốn hạ thủ ?

Liên Khiết Tâm ứng tiếng :

- Để cho con ! Mười mấy năm qua cứ ngày ngày nghe hần gọi là mình mình, bà ỏi bà hỏi mãi làm con bức muốn chết vậy đó. Tự hận là không thể cho hần một đao, một kiếm cho hần bỏ mạng luôn !

Dừng lại một chút y thị gần giọng tiếp :

- Dưới gầm trời này không một nam nhân nào có tư cách xứng đáng làm chồng của con !

Lệnh Chủ cười vang :

- Tốt ! Tốt ! Thì con cứ hạ thủ cho hả hận đi !

Mạt Tạng điềm nhiên hỏi :

- Khiết Tâm ! Thật sự ngươi muốn giết ta ?

[Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com)